Низько, низько похилилась
Наша рідна хата:
Не єдна любов до краю
Більше з братом брата;
Там, де кров лилась річками
За свою країну,
Там недбалість і байдужість
Бачимо єдину.

Але ж не сумуйте! Не скрізь ще руїна:
Високі душею єсть люди,
І в серці в людей тих живе Україна,
І жити повік вона буде!

Низько, низько похилилась
Наша рідна хата:
Не єднає праця спільна
Більше з братом брата;
Там, де сила процвітала,
Сяла де просвіта,
Там тепер країна млява,
В темряву повита.

Але ж не сумуйте! Ми будемо жити,
Ще темрява нас не здоліла,
Єсть руки невтомні, що вміють робити,
Жива ще вкраїнськая сила1

Низько, низько похилилась
Наша рідна хата:
І не скоро ще в їй знову
Брат пізнає брата.
Невелика наша праця,
Невелика сила, —

Довго ждатиме ще сонця
Україна мила.

Але ж не сумуйте! Не згине та праця
І виведе всіх із недолі,
Того ж, хто тій праці міг щиро віддаться,
У нас не забудуть ніколи!

1890

Джерело: Б.Грінченко. ПОЕЗІЇ. Київ, "Радянський письменник", 1965.